

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4341/2025
27.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца малолетних АА и ББ, чији је законски заступник мајка ВВ, сви из ..., чији је пуномоћник Маријана Антонијевић, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Милош Цвијић, адвокат из ..., ради измене одлуке о висини издржавања, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 291/24 од 04.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 27.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 291/24 од 04.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 517/23 од 07.02.2024. године, обавезан је тужени да на име свог дела доприноса за издржавање малолетних тужилаца АА и ББ плаћа месечно износ од по 65.000,00 динара за свако дете, укупно 130.000,00 динара, сваког 01. до 15. у месецу за текући месец почев од 03.04.2023. године као дана подношења тужбе па убудуће, док за то постоје законски разлози или се наведена одлука не измени новом, с тим да је доспеле а неисплаћене обавезе издржавања дужан да плати у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка ове пресуде, са уплатом на текући рачун законске заступнице малолетне деце (став први изреке). Одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се тужени обавезе да на име свог дела доприноса за издржавање деце плаћа износ преко досуђених по 65.000,00 динара за свако дете, укупно 130.000,00 динара до тражених 75.000,00 динара за свако дете, укупно 150.000,00 динара, као неоснован (став други изреке). Одређено је да се овом пресудом мења пресуда Првог основног суда у Београду П2 4795/12 од 18.02.2013. године у ставу трећем изреке, док у преосталом делу одлука остаје непромењена (став трећи изреке). Одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка (став четврти изреке).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 291/24 од 04.10.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П2 517/23 од 07.02.2024. године у ставу првом, трећем и четвртном изреке

(став први изреке). Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП која је учињена у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност другостепене пресуде у смислу члана 408. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23 – други закон) у вези члана 202. Породичног закона – ПЗ, Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. тачка 1. истог закона на коју се у ревизији указује, није учињена.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П2 4795/12 од 18.12.2013. године, разведен је брак између ВВ и ГГ. Малолетна деца АА рођен ...2006. године и ББ рођен ...2008. године поверени су на самостално вршење родитељског права мајци. Обавезан је отац ГГ да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне деце плаћа месечно износ од по 30.000,00 динара по детету, почев од 01.03.2013. године па убудуће док за то постоје законски услови или се одлука не измени.

Малолетни тужиоци живе са мајком у стану површине 56 м2 који је власништво њене мајке. Трошкови употребе мобилних телефона за малолетну децу износе 12.000,00 динара. Малолетни АА иде у приватну средњу школу „ДД“ која кошта 3.990 евра годишње, а коју малолетно дете хтело да упише из разлога што у претходној школи која је била државна имао проблем са разредним старешином. Малолетни ББ иде у ЂЂ школу и за то се издваја месечно 39.000,00 динара, годишње 3.990 евра. Малолетни тужиоци немају ваннаставних активности. За одећу и обућу за малолетну децу просечно месечно се издваја по 15.000,00 динара, за џепарац се издваја 1.000,00 динара дневно. За хигијену и козметику за малолетну децу издваја се укупно 10.000,00 динара. Сваког месеца малолетни тужиоци имају трошкове фризера од по 2.000,00 динара. Трошкови исхране износе 13.800,00 динара по детету. Малолетни ББ има трошкове рекреативне наставе која је 2024. године плаћена 300 евра. Малолетни АА једном месечно иде на путовања, за шта му је неопходан џепарац у износу од 200 евра, а путовање финансира из сопственог рада, јер се бави продајом гардеробе преко интернета и месечно заради између 150 и 200 евра. Укупне потребе малолетног АА износе месечно 127.176,00 динара, а малолетног ББ месечно 130.000,00 динара. Законска заступница је запослена и месечно зарађује 60.000,00 динара. Поред тога, она издаје стан чији је власник површине 56 м2 који се налази у ... број .., од чега просечно месечно оствари приход од 700 евра. Трошкови становања месечно износе за инфостан 9.000,00 динара, за струју 3.500,00 динара, за кабловску телевизију и интернет 4.500,00 динара, одржавање и управника зграде 1.500,00 динара. Нема других непокретности, не поседује аутомобил. Тужени је власник два стана у Београду, једног површине 100 м2 у којем живи сам и другог површине 52 м2 који не издаје и у коме нико не живи. Трошкови становања за инфостан износе 17.000,00 динара, за струју 4.000,00 динара, за

управника 5.200,00 динара и 5.000,00 динара за кабловску телевизију и интернет. Плаћа мобилни телефон у износу од 8.000,00 динара. Тужилац је власник мотоцикла марке Хонда годиште 2020. и кафића „ЕЕ“ који се налази на адреси Пословни простор у коме се налази кафић изнајмљује за износ од 70.000,00 динара. Просечно месечно зарађује 2.000 евра. За трошкове одеће и обуће издваја износ од 150 до 200 евра, а за хигијену и козметику просечно 50 евра троши.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применио материјално право из одредбе чланова 164, 6. став 1, 154. став 1, 160, 161. и 162. Породичног закона када је обавезао туженог да као отац доприноси издржавању својих малолетних синова, овде тужилаца.

Апелациони суд у Београду је прихватио као правилно и потпуно утврђено чињенично стање и сматрао да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право када је одлучио о обавези туженог да доприноси издржавању своје малолетне деце.

По налажењу Врховног суда правилно је другостепени суд потврдио првостепену пресуду и применио одредбе чланова 164. и 160. Породичног закона приликом оцене висине доприноса туженог у издржавању малолетне деце.

Према одредби члана 68. Породичног закона – ПЗ („Службени гласник Републике Србије“ број 18/05 ... 6/15) право је, али и дужност родитеља да се старају о детету, док према члану 154. став 1. истог закона дете има право на издржавање од родитеља. Висина издржавања се одређује према потребама детета, као повериоца издржавања, како прописује члан 160. став 2. истог закона, док могућност родитеља, као дужника издржавања зависи од његових примања, могућности за запослење и стицање зараде, његових личних потреба, али и обавезе издржавања других лица и других околности од значаја за издржавање (члан 160. став 3. ПЗ).

Насупрот ревизијском оспоравању другостепени суд је узео у обзир све битне чињенице од значаја за одлуку о промени висине издржавања и њеној висини у складу са одредбама члана 160. и 164. Породичног закона, нарочито чињенице о потребама малолетне деце и имовинским приликама туженог, као и имовинским приликама законске заступнице малолетне деце. Наиме, имајући у виду све околности конкретног случаја, узимајући у обзир узраст деце, индивидуалне потребе, њихове животне активности, са друге стране материјалне прилике туженог водећи рачуна о његовим примањима и личним потребама, правилно су утврђене месечне потребе малолетне деце као примаоца издржавања и могућност оца као даваоца издржавања.

Следом наведеног, водећи се правом детета да ужива животни стандард какав ужива родитељ дужник издржавања, правилно је другостепени суд закључио да ће малолетним тужиоцима износити досуђени на име издржавања од стране оца заједно са доприносом мајке омогућити управо услове и стандард живота какав има тужени. Стога се може закључити да су месечни износи од по 65.000,00 динара адекватни и да ће се досуђеним доприносом обезбедити сума неопходна за задовољавање потреба малолетне деце и то егзистанцијалне, здравствених, образовних, социјалних и истовремено примерених могућностима туженог и његовим укупним имовинско породичним приликама.

Неосновани су наводи ревидента да је погрешно примењена одредба члана 63. став 2. Породичног закона. Породични закон Републике Србије изричито регулише и штити право детета на образовање. Дете има право на образовање у складу са својим способностима, жељама и склоностима, а дете које је навршило петнаесту годину живота и које је способно за расуђивање може одлучити коју ће средњу школу похађати. Породични закон предвиђа дужност родитеља да се о образовању деце старају према својим могућностима. Правилно су нижестепени судови оценили да су родитељи млт тужилаца у могућности да им обезбеде изабрано образовање и да трошкови тог образовања одговарају њиховом животном стандарду.

Из наведених разлога Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. Закона парничном поступку.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**